

det mig langt naturligere, at de Paagjældende blive udslettede af Rullerne, og det af den Grund, der staaer nævnt i Motiverne, at de ellers uden mindste Nytte foraarsage Udskrivningsvæsenet en heel Deel Besvær med Berigtigelse af Fyhtninger osv., og jeg kan ikke erkjende, at dette skulde staae i Strid med Lovforslaget om Agtelsesoprejsning, thi der er jo ikke det Mindste til Hinder for, at de Paagjældende, naar de faae Agtelsesoprejsning, igjen tilføres Rullerne. Det er jo ganske simpelt, at Justitsministeriet, samtidigt med at der meddeles Agtelsesoprejsning, giver en Notits til vedkommende Bestyrer af Udskrivningsvæsenet angaaende det i saa Henseende Passerede. Man maa vel erindre, at det er kun overordentlig saa af dem, der er Tale om, som ville faae denne Oprejsning, og for disse saa Tilfældes Skyld synes det mig ikke værd at beholde den hele Masse i Rullerne. Jeg skal isøvrigt ved denne Leilighed bemærke, at det vistnok vil blive nødvendigt at tage under Overveielse, haade hvorvidt en meddeelt Agtelsesoprejsning skal have Indflydelse paa den Paagjældendes Værnepligt, hvilket jeg antager, og paa hvilken Maade dette Forhold skal ordnes, navnlig hvorledes den Paagjældende skal indordnes under Udskrivningen, naar han faaer Agtelsesoprejsning, inden hvilken Alder det skal stee, osv. Derom ville altsaa nogle Bestemmelser være nødvendige. Søvrigt skal jeg ved denne Paragraph kun bemærke, at forsaavidt der tales om dem, der ere dømt paa Vren, er det Noget, man meget godt kan stryge, da Domfældelse paa Vren efter den nye Straffelov ingeninde kan finde Sted, og der om nogle Aar ikke let vil være Noget, der er dømt paa Vren, og forsaavidt der tales om dem, der have lidt Straf af offentligt Arbejde, bør Bestemmelsen utvivlsomt indskrænkes til dem, der efter at have naaet 15 Aars Alderen have lidt denne Straf; Straffeloven udelukker nemlig ingenlunde, at Personer, der ere under 15 Aar, kunne lide Straf af offentligt Arbejde.

Jeg skal dernæst bemærke, at jeg savner i

dette Lovudkast en Bestemmelse, som jeg sætter megen Priis paa og tillægger megen Vægt; det er den, at ingen Værnepligtig mod sin Villie kan udtages til Officersoppasser. Denne Bestemmelse desidererede jeg allerede under Hærloven, og jeg gjorde netop en Bemærkning derom til enkelte af Udvalgets Medlemmer, men man meente da med Rette, at denne Bestemmelse var ikke bortfalden, saalænge Loven af 2den Marts 1861 bestod, i hvis § 21, hvis jeg huser ret, den staaer. Den findes altsaa ikke i Hærloven, og i dette Udcast finder jeg ingen saadan Bestemmelse. Jeg mener imidlertid, at den er aldeles begrundet i Forholdets Natur, og at den er fuldkommen rigtig og naturlig, samt at den bør knyttes til en af Paragrapherne, hvilket naturligt vistnok vil blive § 19 eller mulig § 25. — Sluttelig skal jeg endnu kun bemærke, at jeg i og for sig ikke er saa særdeles tilfreds med de Straffebestemmelser, som i § 13 ere satte istedetfor de nuværende for dem, der ikke møde paa Sæssionerne. Det er jo ganske klart, at de nuværende Straffebestemmelser ikke længere ligefrem kunne bruges; navnlig Straffen for første Gangs Udeblivelse: forlovs Udskrivning, er der ikke længere Tale om at anvende. Men om jeg end vil finde, at Bødestrafen for første Gangs Udeblivelse kan gaae an, forekommer derimod Fængselsstraffen for anden Gangs Udeblivelse mig i og for sig at være en uhensigtsmæssig Straf, blandt Andet af den Grund, at der, som isøvrigt i Motiverne til det forrige Udcast erkjendt, vil gaae saa lang Tid hen, inden Straffen kan sættes i værk; thi man kan naturligvis ikke sætte den Vedkommende i Fængsel i den Tid, da Uddannelsen gaaer for sig, hvorved han aldeles vilde gaae glip af denne, og der er i og for sig noget Unaturligt i, at Manden først gaaer som Soldat i 6 eller 15 Maanedes, og han derefter, naar den Tid er gaaet, skal sidde i Fængsel. Dette er, synes jeg, et unaturligt Forhold. For mit Vedkommende synes der Intet til Hinder for — i hvilken Henseende jeg isøvrigt meget vel veed,